

УДК 821.161.2

САКРАЛІЗАЦІЯ НАЦІОНАЛЬНО-СОЦІАЛЬНИХ АСПЕКТІВ БУТТЯ В РОМАНІ ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ «АПОСТОЛ ЧЕРНІ»

Сікора Л.Т.

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка

У статті на основі аналізу роману О. Кобилянської «Апостол черні» прослідковано сакралізацію любовної тематики, що дає можливість виявити авторські особливості підходу до створення художніх образів. Поряд з любовною тематикою аналізуються інші проблеми, які піднімаються авторкою в даному літературному тексті.

Ключові слова: сакральне, апостол, феміністичні дослідження, любов, сім'я, сімейні цінності.

Постановка проблеми. Дана розвідка присвячена досить специфічним аспектам феміністичної проблематики у художньому творі, що зумовлює актуальність даного дослідження. Йдеться про те, що у феміністичній літературі початку ХХ століття ми стикаємося із намаганням письменників (у нашому випадку письменниць) сакралізувати певні моменти ідейно-художнього світу творів. Зауважимо, що у різних авторів сакралізуються різні сторони життя персонажів, суспільної ідеології чи моральної проблематики. Під сакралізацією, у даному випадку, розуміємо надання архіважливого статусу тим чи іншим ідеям у загальній архітектоніці художнього твору.

У цій статті ми розглянемо питання про сакралізацію національно-соціальних аспектів буття у романі О. Кобилянської «Апостол черні», який став об'єктом дослідження. Зазначимо, що цілий ряд дослідників, з якими ми погоджуємося, називають цей твір романом (В. Жила, І. Демченко, М. Рудницький, С. Кирилук). Основною метою дослідження є інтерпретація діалектичного зв'язку феміністичної проблематики із проблемою соціального *sacrum* у романі «Апостол черні».

Аналіз останніх досліджень і публікацій. За останні десятиріччя феміністичні дослідження в Україні набули особливої актуальності, що позначилось як у спробах теоретичного осмислення феміністичних підходів до аналізу та інтерпретації літературних творів, так і в інтерпретаціях конкретних літературних текстів. Очевидно, що найбільш багатим матеріалом для феміністичної інтерпретації є творчість українських письменниць кінця ХІХ – початку ХХ ст. Наталі Кобринської, Олени Пчілки, Лесі Українки, Ольги Кобилянської. Це пояснюється двома причинами. З одного боку, творчість цих авторок хронологічно співпадає з часом зародження та утвердження фемінізму як потужної суспільно-інтелектуальної течії у Європі початку ХХ ст. З другого боку, зазначені авторки самі частково були теоретиками феміністичних ідей в Україні [див. докладніше 8].

Своєрідним підсумком щодо досліджень феміністичної проблематики в українському літературознавстві є книжка Соломії Павличко «Фемінізм», де вперше зібрано статті, дослідження та інтерв'ю авторки, в яких увиразнилась феміністична проблематика. Книжка С. Павличко одночасно містить і своєрідну перспективу для подальших феміністичних студій в Україні. До-

слідниця навіть у назвах своїх розвідок задає тон і провокує проблематику для майбутніх науковців: «Чи потрібна українському літературознавству феміністична школа?», «Чи можливий в Україні фемінізм?». Загальний висновок С. Павличко щодо фемінізму досить сумний: «Фемінізму як явища або зрілої інтелектуальної течії в Україні не існує ні в суспільному, ні в культурному житті, ні тим більше в науковому аналізі. Фемінізм – феномен «іншої» західної цивілізації, і хоча в Україні в останні десятиліття минулого віку зародилася потужна феміністична традиція (представлена передовсім Наталею Кобринською, Оленою Пчілкою, Ольгою Кобилянською, Іваном Франком, Михайлом Павличком і частково Михайлом Драгомановим), її витoki також ішли з Заходу – від соціалістичних ідей, насамперед відомих праць Фридриха Енгельса, трактату «Поневолення жінок» Джона Стюарта Міла, п'єс Генріка Ібсена і т. д.» [5, с. 29].

Правда, за останні десятиліття в Україні появилось ще декілька феміністичних досліджень – «Гендер для всіх» (2017) Т. Марценюк, антологія «Образ. Тіло. Порядок» (2014) «Femina Melancholika: Стать і культура в гендерній утопії Ольги Кобилянської» (2002) Т. Гундорової, «Потетеса зламу століть. Творчість Лесі Українки в постмодерній інтерпретації» (1999) та «Жіночий простір: Феміністичний дискурс українського модернізму» (2003) В. Агеевої, було видано два незалежні культурологічні часописи «І»: «Гендерні студії» (17/2000) та «Гендер. Феміністичність – Гендер. Маскулінність» (27/2003), збірник статей «Гендер і культура» (2001), «Жінка в традиційній українській культурі (друга половина ХІХ – початок ХХ ст.)» (2008) О. Кісь. Ці дослідження дозволяють почасти скорегувати категоричне твердження С. Павличко про те, що фемінізму як явища в Україні не існує.

Зауважимо відразу, що основна відмінність між феміністичними студіями в Україні й аналогічними літературознавчими розвідками західних дослідників літератури полягає у тому, що українські феміністичні дослідження поки що присвячені переважно аналітичному аспектам проблеми, широкому теоретичному осмисленню фемінізму як явища. Західні феміністичні студії навпаки пропонують вже дуже детальні й конкретні інтерпретації окремо взятих текстів із залученням найрізноманітнішого культурологічного матеріалу (архівів, листів, старих газет та журналів). За окремими винятками, до яких

належать, передовсім, інтерпретації творчості Лесі Українки та Ольги Кобилянської, українські феміністичні студії скеровані в ширину проблематики, а не в глибину тексту.

Виклад основного матеріалу. Роман Ольги Кобилянської сьогодні ще не можна назвати дослідженим твором, хоча ми маємо цілий ряд розвідок і публікацій, де розглядається проблематика цього твору [див. 1, 2].

«Остання дитина батька, народжена на порозі старості, найдорожча йому», – писав Михайло Рудницький [7, с. 176], інтерпретуючи останній твір Ольги Кобилянської «Апостол черні» (1922), який перейшов довгі митарства, перш ніж побачив світ. Вперше роман було надруковано в двох книгах 1926 р. в празькому журналі «Нова Україна», а 1936 р. він появилася окремим виданням у Львові. Це масштабний твір, в якому письменниця підносить до сакральних вершин такі життєві засади як любов до батьківщини, свого народу, його традицій і культури, взаємовідносини між батьками і дітьми, важливість любові в українській родині, ідеал подружньої гармонії, виявляє важливість ролі релігійності та непорушних законів морального життя. Найчастіше дослідники звертають увагу на висвітлення таких проблем твору як роль християнських ідей та релігійності [В. Жила «Роля християнських ідей»], національне буття [В. Косик «Елементи національного буття в творах Ольги Кобилянської»], виховання дітей в родині, самовстановлення особистості українця, жіноча емансипація [І. Демченко «Особливості поетики Ольги Кобилянської»].

Для феміністичної проблематики О. Кобилянської «Апостол черні» є досить своєрідним текстом. По-перше, через те, що у центрі авторської уваги є чоловічий персонаж, метафоричним іменем якого і названо твір – «Апостол черні». Письменниця так інтерпретує назву твору: «[...] скажіть одверто, як мені вам віддячитися за вашу лицарську послугу, завдяки якій ми з донькою вийшли щасливо? Скажіть, якою пам'яткою не погордили б ви від простого скромного сільського «апостола черні?»» [3, с. 16]. «Пішов би з дому, – говорив батько, – осів би де апостолом черні без турбот і клопотів для батька і матері...» [3, с. 21]. «Апостол черні мусить бути і творчим духом моралі, серця та ума» [3 с. 28]. «[...] стан справдішнього апостола «черні» нелегкий» [3, с. 48]. «Апостоле черні! Тебе кличуть мужики. Дитину понесли до хреста» [3, с. 146]. По-друге, центральна ідея твору не є суто феміністична: рівноправність, можливість жінки реалізувати себе у суспільному житті. Вся система ідейно-художнього змісту «Апостола черні» підпорядкована соціальній проблематиці, тут сакралізуються національні проблеми суспільного буття українців.

Цікаво відмітити, що навіть проблема кохання у тексті «Апостола черні» теж підпорядкована загальній соціальній проблематиці твору. Звичайно, кохання є святим почуттям, але над ним стоїть апостольське служіння народів.

Спробуємо розглянути це докладніше.

Любов в творах Ольги Кобилянської має різні відтінки. Це любов до своєї батьківщини, її народу, культури і мови, материнська любов і, нарешті, любов чоловіка і жінки. Можна визначити три основні напрямки, в яких авторка розглядає

кохання чоловіка та жінки. Перш за все, це «спалах пристрасті, збудженої інстинктом, «природою», «біологією» людини; проте близькість ця – короткочасна, миттєва, хоча й екстазно-чарівна, фантастична. Після природного «злиття» пара розлучається назавжди, бо вони абсолютно різні духовно» [6, с. 23]. Критичного забарвлення набувають сцени любові і шлюбу міщан, які О. Кобилянська виділяє у другий напрямок. За солодкавістю, пестощами та любовцями криється тупий егоїзм, користь, власні «кишенькові» та «шлункові» інтереси. І, нарешті, кохання «вищих людей», яке ґрунтується на спорідненості просвітлених «обожнених» душ і, яке, в Кобилянської, не зливало двох в єдине, а збагачувало кожного індивіда [6, с. 23].

Героїні «Апостола черні» вже не ті кволі і немічні істоти, позбавлені власної думки, прагнень і бажань. Це досить добре сформовані емансипантки з жадобю до знань і нових звершень, бо Україна «потребує іншого як досі чоловіка, іншу жінку» [3, с. 10].

Ева, наречена Юліана Цезаревича (головного героя повісті О. Кобилянської «Апостол черні»), дівчина сильної волі і відваги, дочка нової доби, всіляко підтримує ідеї емансипації та рівноправності жінки. Їй дивно і страшно, що жінка позбавлена права говорити відверто, як це роблять чоловіки, що вона має підкорятися якимось законам традиційних форм. Ева також хоче знати думку Юліана з цього приводу: «Скажіть мені одверто, якої ви думки про емансипацію жінок, а радше про рівноправність. Мені йде про вшанування жінки, коли вона переступить межі дотеперішнього виховання і поступає свobodно, рiшаючи, наприклад, про своє особисте щастя» [3, с. 135]. На що Юліан їй відповідає: «Моя одверта думка про «рівноправність»? Мужчина – мужчиною, а жінка – жінкою. Коли хто свobodний вiнiшно і зовнiшно, тоді поступає вiдповiдно до свого «я». [...] Нехай жінки студіюють, нехай працюють, лиш так зв. «домове огнище» нехай не нищать, не замiнюють його на ресторани та мiсця розваги» [3, с. 136-137]. Підбадьорена почутим, Ева першою зважується на слова кохання, що не було звичним, а й навіть засуджувалося, в тогочасному суспільстві: «Я люблю... – І сказавши це, ніби віддала весь скарб всю покору своєї дiвочої непорочної душі... [...] Я загубила свою душу за тобою, не маю ні вдень, ні вночі супокою» [3, с. 137-138].

Зустріч і знайомство Юліана Цезаревича з Евою відбулося за незвичних обставин. Одного дня, коли хлопцеві було сімнадцять років, він зумів приборкати сполоханих коней, запряжених у сильно навантажену фіру, на якій сидів покутівський священик о. Захарій з молоденькою донечкою. Рятуючи життя отця і його дочки, юнак ледве не загинув під копитами сполоханих коней. З тих пір зав'язалася дружба між Юліаном та Евою, яка згодом переростає у взаємну симпатію.

Юліан – людина високої моральності, духовної краси й людяності прагне знайти ту єдину половинку, яка б вірно і щиро його любила, була близькою йому по духу. Почувши слова кохання з вуст Еви, він довго не міг повірити сказаному нею. Будучи мовчазним і суворим за вдачею, Юліан не наважувався першим зізнатися в своїх

почуттях, хоча його серце «товклося тайком вже раніше» не менше Євиного. Дівчина всіяко намагається довести щирість своїх почуттів і свою відданість:

– Я твоя рабиня, Юліяне.
– Я не хочу рабині, Я не люблю рабства.
– То якою хочеш мене мати?
– Освітеною жінкою, українкою. Я не султан.
– [...] А рабині з серцем щирої любови не хочеш?

– Не хочу, досить ми вже і так від віків рабами. Час нам стати свободними і свідомими [3, с. 141].

Такою Юліян бачить свою майбутню дружину – вільною від споконвічного поневолення і свідомою своєї земної ролі. Але засуджуючи рабство і покору, сам Цезаревич зважується на велику жертвовність за ради коханої – він відмовляється від своєї мрії вступити на філологію, а вирішує обрати богослов'я і тим самим радикально змінити своє світобачення: «Я переберу на себе ваш смуток, отче!» – говорить Юліян в розмові з Євиним батьком, священиком. – «Я молодий, і мій жереб упав... Я вступлю на богослов'я» [3, с. 148]. Про свій намір змінити фах, Юліян підтверджує в розмові з батьком, який тільки колись і мріяв бачити свого єдиного сина священиком: «Я вступаю на богослов'я без фальшу в душі, щоб міг із чистим сумлінням людям в очі дивитись. У душі віднайду супокій і рівновагу щойно тоді, коли візьму тягар на себе... Я їду, тату, як покутник на богослов'я. Це моя тайна. Але не перед вами...» [3, с. 156].

Рішення нареченого кардинально змінити своє життя і погляди майбутнього філолога на фах «апостола черні» сильно дивують і вражають Еву: «Юліяне! – кликнула Ева і сплеснула в долоні. – Богословом? Ти – богословом? Відколи це? Я ніколи не чула з твоїх уст, щоб ти хотів коли бути священиком. Я уявляла собі тебе не інакше як ученим, професором, урядовцем, військовим, усім іншим, але ніколи попом. Ні, ніколи попом!» [3, с. 151].

Не розуміючи коханого, Ева, тим не менше, не відмовляється від власної мрії студіювати медицину в Швейцарії. На закиди Юліяна, що «місце жінки при боці її чоловіка», що роль і обов'язки нареченої богослова не сумісні зі студіями, Ева рішуче виказує своє небажання слідувати старим, віджилим постулатам: «То будь ним, як хочеш, будь чий хочеш, але я піду на медицину! – сказала, вражена, і очі її запаліли раптовим гнівом» [3, с. 152].

Бачачи рішучість дівчини і її прагнення до знань, Юліян погоджується відпустити Еву до Швейцарії:

– Нащо ви дали цей дозвіл? Чи це тепер потрібне?

– Може, й потрібне, отче. Тяжко відмовити, Та хто годе у будуччину заглянути, Знання і фахова наука ніколи не можуть пошкодити жінці. [...] Я думаю, що нам обом не вийде з того лиха. Хто не ризкує, той не виграє [3, с. 153].

Але чужина хоча й розвинула здібності Єви, то радикально змінила її погляди запальної патріотки-націоналістки та ставлення до українців:

– Українців не було там?

– Ох, українців! – була її відповідь знеохочу, – Тих можна на пальцях почислити, Вони

ж убогі, куди їм за кордон виїжджати, та ще у Швейцарію [3, с. 164].

З часом змінюються і її погляди на кохання. Запізнавшись на студіях з молоддю відмінною від Юліяна, її вже не влаштовує роль майбутньої попаді і вона вирішує розірвати заручини: «...я з Юліяном Цезаревичем не звінчаюся, Він уже не той, що був колись, Це змінилося через те, що вступив на богослов'я, а цей стан мені не симпатичний... в моєму серці зачинилося місце для нього. Мій побут у культурнім світі, наука, мій теперішній світогляд, ціле моє ество бунтується проти того життя, в яке він поволік би мене з собою. Я вже не «покутівська» Ева. Та щезла, як моя колишня любов до нього, що пірвала мене з початку нашого знайомства до шалу і кинула мужчині до ніг» [3, с. 205].

Глибоко вражений зрадою нареченої, Юліян, однак, вирішує закінчити богослов'я, але не висвячуватися. Далі на нього чекає війська, бо тепер йому потрібен меч, «апостол черні» стає «апостолом меча».

Час і сила волі поволі гоїли рани молодого військового, а доля згодом винагороджує його за відданість і жертвовність в коханні. Юліян запізнається з молодого вдовою Дорою Вальде, подругою його сестри Зоні. Трагічний випадок забрав життя Дориного чоловіка Егона в день весілля. Порівнюючи колишню свою наречену Еву з Дорою Вальде, Юліян зазначає, що хоча вони обидві з роду Альбінських, але цілком різні за вдачею і характером. Дев'ятнадцятирічна Дора вже не була дитиною, а жінкою зі сформованими поглядами на життя, політику, кохання і роль жінки, «одна з тих жінок, що можуть і самі стояти»: «Цікава і мила жінка, напівдитина, а така поважна» [3, с. 213].

Незвична сила манила Юліяна до Дори, він відчував її сильний характер і якусь невимовну силу, яка тягнула його до неї. Але на шляху їхнього щастя стає дід Дори, Альфонс Альбінський, який люто ненавидів рід Цезаревичів.

Колись давно дід Юліяна програв значну суму грошей управителю Альбінському і через те вчинив самогубство, посиротивши дітей. Прабаба Юліяна, сильна і вольова жінка, залишає свого внука Максима на виховання в родині управителя, щоб він, тим самим, сплатив свій «довг супроти осиротілих дітей» [3, с. 107]. Нікуди діватись, Альфонс Альбінський залишає дитину, але доручає його виховання своїй дружині, лагідній жінці за вдачею: «Тут маєш нащадка твого народу, українця героя, що поляг на полі слабосилля через гру в карти. Йому на ім'я Максиміліан Цезаревич. Дбай про це плем'я в цій цінній одиниці, щоб воно не згасло. Може, який його дальший нащадок повстане колись із прапором його національності проти мого народу, тож ти будеш мати заслугу перед твоєю нацією. Ти ж українка» [3, с. 108].

Але за кілька днів помирає пані Альбінська, народивши мертвого сина. Перед смертю вона бере слово від Ольги Альбінської, убогої родички управителя, що вона візьме на себе обов'язки виховання дітей. Тета Оля (так кликали Ольгу Альбінську в родині) стала ангелом-хоронителем для осиротілих дітей, а згодом і для Дори Вальде, яка, після нещасного випадку, переїха-

ла жити до свого діда. Вона добре розуміє Дору, коли та звіряється їй у своїх почуттях до Юліана, бо сама свого часу була безнадійно закохана в його діда, але застерігає молоду жінку про перешкоди. Головною проблемою стає згода діда на заручини і весілля. У своїй розмові з Юліаном, коли той прийшов просити руки Дори, Альфонс Альбінський вимагає «поважного» доказу любові до своєї внучки і вимагає надто високої ціни за неї: «...дайте лише заяву перед вінчанням, що зрікається своєї народності, перемінюєте ваше ім'я на моє і що ваші нащадки будуть його носителями» [3, с. 234].

Цезаревичі ніколи не були зрадниками і Юліан не може погодитися на умови старого Альбінського. Він вважає за краще для себе і Дори виїхати до Америки, щоб заробити грошей на покриття своїх боргів і просить свою кохану забути його. Молода жінка не мириться з цим рішенням і знову благає діда дати згоду на їхнє з Юліаном щастя. На закиди діда про відмову Цезаревича довести свою відданість і кохання, зрікаючись своєї народності, Дора говорить, що не змогла б вийти заміж за зрадника, а коли дідо не змінить своєї думки, то колись буде за це відповідати.

Дві години пізніше Дору знайшли пораненою в кімнаті під картиною св. Юрія. Вона залишає два листи – один до свого нареченого, другий до діда, в якому вона звинувачує його, що «він своєю вічною опозицією присилував її попроситись із світом» [3, с. 240]. Лише трагічний випадок змушує Альбінського змінити своє рішення і дати дозвіл на одруження внучки з ворогом свого народу. Він також просить вибачення за

свою впертість та егоїзм у внучки і благословляє її на спільне життя з Юліаном.

Отримавши згоду і благословення, Дора і Юліан засновують свою власну родину, створену на основі вірного кохання і щирості почуттів, подружній гармонії, релігійності і на непорушних законах морального життя, які не йдуть в розріз з любов'ю до рідного краю:

– А Україна?

– Вона є. І як ми самі її не запропастимо, то сповняться слова старого Гердера, що пророчив нам роллю нової Греції, завдяки гарному підсонню, веселій вдачі, музиці та родючій землі [3, с. 243].

Як бачимо, проблематика кохання у романі Ольги Кобилянської повністю підпорядкована соціальної проблематиці. Очевидно, в цьому зв'язку, слід особливу увагу звернути на символічну згадку у тексті твору імені Гердера і його пророцтва щодо майбутнього України.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Звичайно, поданий нами матеріал не вичерпує твору Ольги Кобилянської. Як феміністична проблематика, так і питання соціально-політичної незалежності України втілені авторкою і на інших рівнях художньої цілісності твору (крім кохання). Це, перш за все, символіка власних імен у творі (згадаймо, хоча б імена центральних персонажів – Ева, Юліан Цезаревич); це і релігійна проблематика роману (священик, як і перші учні Ісуса Христа у часи зародження християнства, повинен бути апостолом); це, нарешті, і проблема батьків і дітей, особливо в аспекті виховання молодого покоління. Але уся зазначена проблематика вимагає спеціального дослідження.

Список літератури:

1. Демченко І. Особливості поетики Ольги Кобилянської: Монографія / І. Демченко. – К.: Твім інтер, 2001. – 208 с.
2. Збірник на пошану Ольги Кобилянської (1863-1942) / За ред. О. Кисілевської -Ткач. – Український Вільний Університет. – Т. 14. – Мюнхен, 1991. – 207 с.
3. Кобилянська О. Ю. Апостол черні: Повесть. – Львів. – 1994. – 243 с.
4. Павличко С. Дискурс модернізму в українській літературі: Монографія. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К. – 1999. – 447 с.
5. Павличко С. Фемінізм / Передм. Віри Агеєвої. – К. – 2002. – 322 с.
6. Пригодій С. М. Продовжуючи прадавню українську традицію «серця». Неоромантичні твори О. Кобилянської в контексті духовних явищ Європи // Всесвітня література в середніх навчальних закладах України. – 1998. – № 5. – С. 21-24.
7. Рудницький М. Ольга Кобилянська // «Вітчизна». – 1962. – № 3. – С. 5-19.
8. Сікора Л. Теорія і практика фемінізму у європейській літературі на початку ХХ ст. / Л. Сікорв // Античність – Сучасність (питання філології). – Вип. 2. – Донецьк. – 2001. – С. 17-21.
9. Сікора Л. Феміністичні аспекти творчості Лесі Українки у світлі сучасних досліджень / Л. Сікора // Творчість Лесі Українки у вимірах порівняльного літературознавства. – Дрогобич. – 2001. – С. 64-77.
10. Сікора Л. Проблема *sacrum* и ее феминистские аспекты у Вячеслава Иванова / Л. Сікора // Наукові записки ХДПУ ім. Г. С. Сковороди. Серія: «Літературознавство». – Вип. 1(28). – Харків. – 2001. – С. 205-212.
11. Сікора Л. Феминистское *sacrum* Вячеслава Иванова / Л. Сікора // *Duchowość i sacrum w literaturze emigracyjnej Słowian Wschodnich*. – Lublin. – 2002. – С. 125-132.

Сикора Л.Т.

Дрогобычский государственный педагогический университет имени Ивана Франко

САКРАЛИЗАЦИЯ НАЦИОНАЛЬНО-СОЦИАЛЬНЫХ АСПЕКТОВ БЫТИЯ В РОМАНЕ ОЛЬГИ КОБЫЛЯНСКОЙ «АПОСТОЛ ЧЕРНИ»

Аннотация

В статье на основе анализа романа О. Кобылянской «Апостол Черни» прослежена сакрализация любовной тематики, что позволяет определить авторские особенности подхода к созданию художественных образов. Наряду с любовной тематикой анализируются другие проблемы, которые поднимаются автором в данном литературном тексте.

Ключевые слова: сакральное, апостол, феминистские исследования, любовь, семья, семейные ценности.

Sikora L.T.

Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University

SACRALIZATION OF NATIONAL-SOCIAL ASPECTS OF EXISTENCE IN THE NOVEL «THE APOSTLE OF THE MASSES» BY O. KOBYLIANS'KA

Summary

The article is devoted to sacralization of love-theme on the basis of the analysis of Olha Kobylians'ka's novel «The Apostle of the Masses» which makes it possible to identify the author's peculiarities in the approach to the creation of artistic images. Love-theme is analyzed together with other problems raised by the author in the given literary text.

Keywords: sacrum, apostle, feminist studies, love, family, family values.